

Politikai
röpiratok.

167.

Grd 11/2 800
m. 400

H. 8218

167

1520

NEMZETI
D A L O K.

1. Szózat, Vörösmartytól.
2. Hymnus, Kölcseytől.
3. Honszeretet, Vörösmartytól.
4. A magyarok istene, Petőfítől.
5. Intés, Erdélyitől.

Handwritten signature

MÁSODLAT
A M. N. MUZEUMI
SZÉCH. ONYI
KÖNYVTÁRÓ

10.

DEBRECZEN,
KIADJA TELEGDI K. LAJOS.
1861.

112

L. 5752789971

DEBALLAGI GÉZA.

M. N. MUZEUM
KÖNYVTÁRA
RÁBÓL

DEBRECEN,
KIADTA TELLERIK PALÓC
1861.

Nyom. Debreczenben, Okolicsányi és Társa gyorsajtóján. 1861.

Szózat.

Hazádnak rendületlenül
 Légy híve, oh magyar;
 Bölcsőd az s majdan sírod is,
 Mely ápol s eltakar.

A nagy világon e kívül
 Nincsen számodra hely;
 Áldjon vagy verjen sors keze,
 Itt élned, halnod kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
 Apáid vére folyt;
 Ez, melyhez minden szent nevet
 Egy ezredév csatolt.

Itt küzdtenek honért a hős
 Árpádnak hadai;
 Itt törtek össze rabigát
 Hunyadnak karjai.

Szabadság! itten hordozák
 Véres zászlóidat,
 S elhulltanak legjobbjaink
 A hosszú harc alatt.

És annyi balszerencse közt,
 Oly sok vizsály után,
 Megfogyva bár, de törve nem,
 Él nemzet e hazán,

S népek hazája, nagy világ!
 Hozzad bátran kiált:
 „Egy ezredévi szenvedés
 Kér éltet vagy halált!“

Az nem lehet, hogy annyi szív
 Hiában onta vért,
 S keservben annyi hű kebel
 Szakadt meg a honért,

Az nem lehet, hogy ész, erő,
 És oly szent akarat
 Hiába sorvadozzanak
 Egy átoksúly alatt.

Még jöni kell, még jöni fog
 Egy jobb kor, mely után
 Buzgó imádság epedez
 Száz ezrek ajakán.

Vagy jöni fog, ha jöni kell,
 A nagyszerű halál,
 Hol a temetkezés fölött
 Egy ország vérben áll.

S a sírt, hol nemzet sülyed el
 Népek veszik körül,
 S az ember millióinak
 Szemében gyászköny ül.

Légy híve rendületlenül
 Hazádnak, oh magyar;
 Ez éltetőd, s ha elbukál,
 Hantjával ez takar.

A nagy világon e kívül
 Nincsen számodra hely:
 Áldjon vagy verjen sors keze,
 Itt élned, halnod kell.

Hymnus.

a magyar nép zivataros századaiból.

Isten, áldd meg a magyart
 Jó kedvvel, bőséggel,
 Nyújts feléje védő kart,
 Ha küzd ellenséggel;
 Bal sors a kit régen tép,
 Hozz rá víg esztendőt:
 Megbühödte már e nép
 A multat s jövőndőt!

Őseinket felhozád
 Kárpát szent bércére,
 Általad nyert szép hazát
 Bendegúznak vére.
 S merre zúgnak habjai
 Tiszának, Dunának,
 Árpád hős magzatjai
 Felvirágozának.

Értünk Kúnság mezein
 Ért kalászt lengettél,
 Tokaj szőlővesszein
 Nektárt csepegtettél.
 Zászlónk gyakran plántálád
 Vad török sáncára,
 S nyögte Mátyás bús hadát
 Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
 Gyúlt harag kebledben,
 S elsujtád villámidat
 Dörgő fellegedben,
 Most rabló mongol nyilát
 Zúgattad felettünk.
 Majd töröktől rabigát
 Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
 Ozman vad népének
 Vert hadunk csonthalmain
 Győzedelmi ének?
 Hányszor támadt ten fiad
 Szép hazám, kebledre,

S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre?

Bújt az üldözött, s felé
Kard nyúl barlangjában,
Szerte nézett s nem lelé
Honját a hazában.
Bércre hág és völgybe száll,
Bú s kétség mellette,
Vérözön lábainál,
S lángtenger fölette.

Vár állott? most kőhalom;
Kedv s öröm röpkedtek?
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.
S ah szabadság nem virúl
A holtak véréből,
Kinzó rabság könye hull
Árvánk hő szeméből!

Szánd meg, isten a magyart
Kit vészek hányának,

Nyújts feléje védő kart
 Tengerén kínjának.
 Bal sors a kit régen tép
 Hozz rá vig esztendőt;
 Megbűnhötte már e nép
 A múltat s jövődőt!

Honszeretet.

Szeresd hazádat és ne mondd:
 A néma szeretet
 Szűz mint a lélek, melynek a
 Nyelv még nem véthetett.

Tégy érte mindent: éltedet,
 Ha kell, csekélybe vedd;
 De a hazát könnyelműen
 Kockára ki ne tedd.

S nemcsak dicsőké a haza;
 A munkás pór, szegény,

Bár észrevétlen, dolgozik
A hon derületén.

Tűrj érte mindent, a mi bánt,
Kint, szégyent, és halált:
De el ne szenvedd, el ne tűrd
Véred gyalázatát.

S ne csak veszélyben légy serény
A béke vészesebb,
S melyet vág álmos népeken
Gyógyíthatlanb a seb.

Gondold meg, mennyit érsz: eszed,
Szived, pénzed, karo d;
S fukar légy, alkván a honért,
Ha azt feláldozod.

S midőn a legtöbb emberek
Csüggednek várni jót,
Családjok-, társaik- s magokért,
Ha sorsuk csalfa volt;

Midőn nem méltatott erény,
És bűn, mely célt nem ér,
Kifárad újra küzdeni
A vágyott javakért;

Midőn a legbuzgóbb anya
Remény- s munkátalan,
S a veszni indult gyermekért
Csak sóhajtása van:

Te még, oh honfi, ébren állj,
Remélni tenni hő,
Mig a honból, kin lelked függ,
Van egy darabka kő.

S midőn setét lesz a világ
És minden tűz kiég,
A honfiszivben fenmarad
Egy élő szikra még.

S hol honfi húnyt, e szikra ég
Fenn a sirhalmokon:
Bal századoknak éjin át
E lángban él a hon.

S kihült hamvából a dicső
 Göröghon újra kél,
 Fölhozza régi hőseit
 E szikra fényinél.

E szikra a hon napja lesz,
 S hol fénye hön ragyog,
 Az élet a hon kebelén
 Ujúlva feldobog.

És újra felvirül a föld
 A merre a szem néz,
 És minden, a ki rajta él,
 Munkára, tette kész.

S a nemzet isten képe lesz,
 Nemes, nagy és dicső,
 Hatalma, üdve és neve
 Az éggel mérkező.

Oh honfi, őrizd e tüzet
 S ne félj, ha vész borúl:
 E szikra fényt ad és hevet
 S ég olthatatlanúl.

A magyarok istene.

Élre, kislelkűek, a kik mostan is még
Kétkedni tudtok a jövő felett,
Kik nem hiszitek, hogy egy erős istenség
Őrzi gondosan a magyar nemzetet!

Él az a magyarok istene, hazánkat
Átöelve tartja atyai keze;
Midőn minket annyi ellenséges század
Ostromolt vak dühhel: ő védelmeze,

Az idők, a népek éktelen viharja
Elfujt volna minket, mint egy porszemet,
De ő szent palástja szárnyát ránk takarta,
S tombolt a vihar, de csak fejünk felett.

Nézzetek belé a történet könyvébe,
Mindenütt meglátni vezérnyomdokát,
Mint a folyóvizzen által a nap képe,
Áthuzódik rajta arany híd gyanánt.

Igy keresztüléltünk hosszú ezer évet;
Ezer évig azért tartott volna meg,
Hogy most, a midőn már elértük a révet,
Az utósó habok eltemessenek?

Ne gondoljuk ezt, ne káromoljuk ötét,
Mert káromlás, róla ilyet tenni fel,
Nemhogy egy Isten, de még ember sem üzhet
Ily gúnyos játékot gyermekeivel!

A magyar nemzetnek volt nagy és sok vétke,
S büntetéseit már átszenvedte ő:
De erénye is volt, és jutalmat érte
Még nem nyert... jutalma lesz majd a jövő.

Élni fogsz, hazám, mert élned kell... dicsőség
És boldogság lészen a te életed...
Véget ér már a hétköznapi vesződség,
Várd örömmel a szép derült ünnepet!

Intés.

Ha szíved a hazáért
Ugy lángol és eped,
Hogy vérező keservek
Miatt majd megreped:

Zengj, tégy, csatázz, kinek mint
Adák az istenek,
Oltári a hazának
Hogy füstölögjenek.

Ha zengsz, csak honszerelmet
Sugjon minden dalod;
Ha tézsz, hiven kövessed
Meghívó angyalod.

Ha még csaták elébe
Szakítsd föl kebledet:
Meglátják a kiömlő
Vérben szerelmedet.

1212
KÖNYVTÁR
FŐVÁROSI

DR. BALLAGI GÉZA

PETRIK GÉZA
ÉS TÁRSA
BUDAPESTEN
V. Fürdőutca 4.

